

Det er nemlig ikke noget, der kan ordnes ad administrativ Vej, ved Anordninger; thi det gælder Kirkernes Brug, som nu en Gang er Lovgivningsmagten undergivet og ogsaa bør være det. Dermed er selvfølgelig ikke alt Mellemværende ordnet mellem Frimenighederne og Folkekirken. Det vilde være urimeligt at lukke Øjnene for, at der er meget tilbage; men det er et Skridt fremad paa Vejen, og jeg er ikke et Øjeblik i Tvivl om, at ligesom Udviklingen er vokset op til, at man nu kan føje dette Skridt til, hvad der tidligere er sket, saaledes vil den ogsaa vokse fremdeles, saa vi kunne komme til at tage det næste Skridt. Og her tror jeg, at Gennemførelsen af Menighedsraadene vil være en overordentlig god Ting. Thi netop ved, at Sognemenighederne organiseres, skabes der bedre Jordbund for kirkelig Udvikling og skabes der ogsaa bedre Jordbund for en Udvikling, som gaar i Retning af at knytte Baandet fastere mellem disse Menigheder og Folkekirken.

Jeg skal hermed tillade mig baade paa egne og Partiets Vegne at anbefale Lovforslagene til Vedtagelse her i Tinget og til hurtig og velvillig Behandling.

Borgbjerg: Maa jeg straks udtale mit Partis og min Erkendtlighed for de Fremskridt, der findes i det foreliggende Lovforslag sammenlignet med Loven om Menighedsraad af 1903. Den ærede sidste Taler (J. C. Christensen) har allerede nævnet nogle af disse Fremskridt, ikke dem alle og efter min Mening heller ikke de vigtigste, ikke dem, det efter vor Mening netop kommer an paa. Han nævnedes de 3—4 Fremskridt, som allerede indførtes af Folketinget i Kultusminister Enevold Sørensens Forslag i 1909 om Fornyelse af Loven. Jeg skal lige nævne dem: at der findes de samme Bestemmelser for Land og By, at altsaa Kirkeinspektionerne udgaa i København og Købstæderne, at Præsten ikke er født Formand, at Menighedsraadene *skulle* høres ved Præsteansættelse og ikke blot *kunne* høres, og endelig — jeg tror ikke, det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) nævnedes det — den Bestemmelse, som særlig det ærede Medlem, der sidder lige foran mig, det ærede Medlem fra Herning (Rasmus Nielsen), kæmpede saa kraftigt for i Fjor og vandt Sejr paa, nemlig at Spørgsmaalet om Valgberettigelse skal afgøres af de borgerlige Domstole og ikke af Biskoppen, ikke af den gejstlige Øvrig-

hed, saaledes som Loven af 1903 gik ud paa.

Men foruden disse 4 Fremskridt, som allerede gennemførtes af Folketinget i 1909 og for øvrigt accepteredes af Landstinget — kun vilde dette jo have et kirkeligt Udvalg med —, findes der en Række andre Fremskridt, som jeg lægger ikke ringe Vægt paa: for det første, at der som Betingelse for Valgberettigelse ikke skal afgives nogen skriftlig Erklæring af et Indhold, der, som det var efter Loven af 1903, dog kunde opfattes som en Slags Trosbekendelse, og dernæst, at de valgte ikke for at kunne modtage Valget skulle afgive noget Løfte om Overensstemmelse med Folkekirkens Forskrifter, hvad der, som Kultusministeren meget rigtigt bemærkede ved Forelæggelsen, kunde fortolkes, som om det ogsaa var Folkekirkens Trosbekendelsesskrifter, der her sigtedes til, og altsaa kunde opfattes som et Slags nyt Præsteløfte — altsaa, medens det gamle Frihedskrav lød paa Præsteløftets Afskaffelse eller Forandring, vilde man ved Loven af 1903 i Stedet for udvide det. Det gaar det foreliggende Forslag bort fra, og det lægger jeg selvfølgelig megen Vægt paa.

Endvidere nævner jeg Sognebaandsløsernes Stilling. Dem havde man slet ikke taget Hensyn til i Loven af 1903. Her faa de frit Valg mellem, om de ville stemme paa Menighedsraad i det Sogn, de oprindeligt høre til, eller i den Sognemenighed, hvortil de have løst Sognebaand. Det lægger jeg ikke ringe Vægt paa, fordi der dog her er en Begyndelse, om end en lille Begyndelse, til at komme bort fra en Organisation paa Grundlag af Sognemenigheder, en lille Begyndelse til at gaa i Retning af det, der var Folketingets gamle Krav og et Krav, der er fremkommet fra mange Sider indenfor Folkekirken, nemlig at gaa over til mere frie Dannelser.

Saa lægger jeg ogsaa — for saa vidt i Modsætning til den ærede sidste Taler, som ikke lagde synderlig Vægt derpaa — en Del Vægt paa den Bestemmelse og glæder mig over den, at der ved Præsteansættelse skal foretages et særligt Valg. Jeg tror, man kunde gaa videre, og jeg skal komme til det om lidt; men det er en Bestemmelse, synes jeg, der gaar i den rigtige Retning. Det var en af Fejlene ved Loven af 1903, at Menighedsraadet kunde have siddet i henved 6 Aar, og naar saa Præsteembedets Besættelse kom for, var